

треперѣше. На рамото си държеше две пушки, а върху имъ нанизани десетина матери, отъ които се окапваше вода. Трѣбва да се е случило нѣщо. Дѣдо Христо не говорѣше. Не можеше или искаше самъ да предугада всичко.

— Седни, дѣдо Христо, сложи материтѣ и кажи какво се е случило и отгде взе толкова матери.

Дѣдо Христо седна и се мъчеше да дойде на себе си. Войницитеѣ, почувствували свежестта на окапващата вода, се приближиха, а когато имъ се раздаде по една пълна матерка, тѣ загледаха като сомнамбули отъ изненада. Дѣдо Христо си поотпочина и поуспокои.

— Подпоручикътъ ми разреши . . . подхвана той. Вземахъ си пушката, полутахъ се малко и скоро намѣрихъ една пжтека, която слизаше надолу, къмъ шумоленето на рѣката. Не било никакъ далече. Тъкмо клекнахъ и почнахъ да наливамъ дветѣ матери, видѣхъ, че отъ лѣвата ми страна се зададе и върви къмъ мене високъ, едъръ войникъ. Помислихъ го отначало, че е нашъ войникъ. Той ме видѣ, че наливамъ вода и като наближи на 7—8 крачки, провикна се ей тъй като приятелъ, но на „неприятелски езикъ“. Англофренецъ ли, какъвъ бѣше, не знамъ, но тъй както ми изговори, разбрахъ, че ме пита вода ли наливамъ. Хж, сега я втасахъ, си рекохъ, пъкъ ето го наближава пущината. Време за мислене